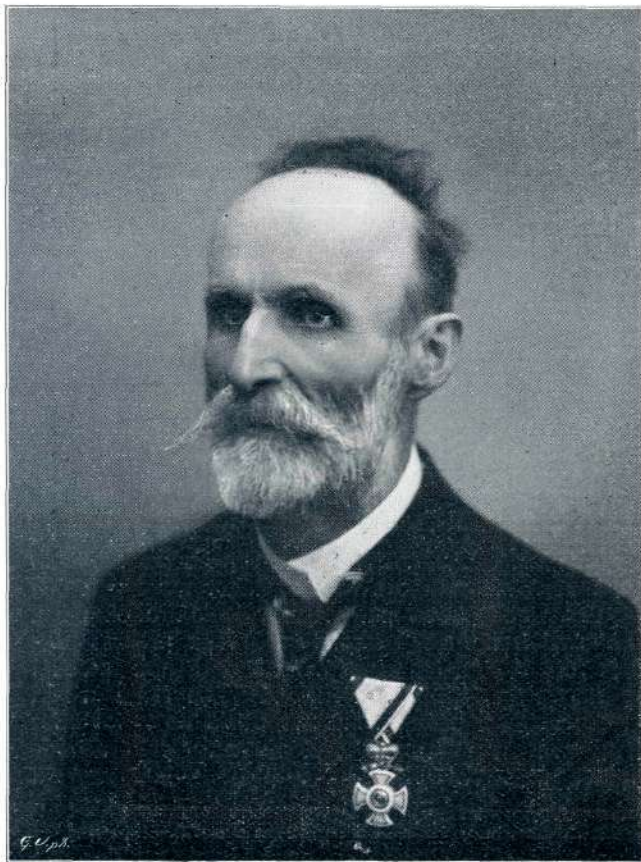

To in ono.

Franc Gerbić.

Dne 5. oktobra t. l. je slavil naš zaslužni slovenski skladatelj in ravnatelj Glasbene Matice, Fran Gerbić, svojo sedemdesetletnico. Rodil se je leta 1840. v Cerknici na Notranjskem. Obiskoval je v Ljubljani realko in pozneje pripravnico. Po dokončanih študijah je bil imenovan nadučitelj v Ilirski Bistrici. Kmalu pa je zapustil ta poklic in se podal v Prago, kjer se je na konservatoriju posvetil solopetju, klavirju in kompoziciji. Po dovršenju konservatorija je prevzel angažma

FRANC GERBIĆ

pri Narodnem gledišču v Pragi kot junaški tenor, po enoletnem bivanju je odšel k operi v Zagreb, kjer je bival 9 let, potem v Ulm in slednjič v Lvov. Tukaj se je poslovil od glediške kariere in sledil častnemu povabilu kot profesor solopetja na konservatoriju v Lvovu; po 4letnem delovanju na tem zavodu se je podal k nam v Ljubljano, kjer je prevzel mesto ravnatelja v Glasbeni Matici. V Ljubljani je deloval tudi mnogo let kot kapelnik pri naši operi, katero je ustvaril, kot profesor na pripravnici in kot regens chori pri cerkvi sv. Jakoba. Kot skladatelj je znan širom naše domovine in izven nje. Stvoril je mnogoštevilne moške in ženske zборе, kantate, pesmi, koračnice, klavirske komade, cerkvene speve, maše in simfonije ter osobito opero „Kres“. Slavljeneč je častni član hrvaškega narodnega gledišča in deželnega glasbenega zavoda in imeitelj viteškega križca Danilovega reda. V današnji številki prinašamo slavljenčevo sliko.

Davorin Jenkov častni večer.

V spomin petdesetletnice slovenske narodne himne „Naprej zastava Slave!“ je priredila Gl. Matica dne 6. nov. t. l. svojemu častnemu članu, skladatelju Davorinu Jenku, častni večer.

Vpeljal nas je vanj g. prof. dr. Fr. Ilešič, ki je v svojem vseskozi pesniško nadahnjem in navdušenem slavnostnem govoru lepo in zanimivo osvetljeval dobo, v kateri je nastal naš „Naprej“, in nam v tej dobi narodnega probujenja še posebno slikal nastop Simona Jenka kot pesnika, Davorina pa kot skladatelja.

Nato se je vršil koncert, sestojč iz samih Davorin Jenkovih — in sicer od njega samega izbranih — skladb.

Najprvo smo čuli moške zборе: „Pobratimija“, „Lipa“ in „Na moru“. Kje je kak slovenski pevec, ki bi ne bil še nikoli pel vsaj prvih dveh, našemu ljudstvu v kri in mozg prešlih pesmi? Kje je pa tudi kak pevovodja na Slovenskem, ki bi bil zlasti „Pobratimijo“ izvajal že kdaj na tako originalen, mirnodostojen in svečanorešen način, kot je to storil topot mojster Hubad! Tudi se ne spominjam, da bi bil Matični moški zbor v zadnjih letih kdaj proizvajal kako skladbo bolj dovršeno kot ravno pri tem častnem večeru „Pobratimijo“. Zato ni čuda, če pozornemu poslušalcu v takih trenutkih zaraja duša in bi od veselja najrajši zavriskal, če bi to v koncertni dvorani ne bilo nedostojno. Tudi nežno „Lipo“ je zbor zelo okusno izvajal in omenjam še kot posebno vrlo uspešno mesto: *pp*, oziroma crescendo in decrescendo v drugi, oziroma, ker je zbor pel le prvo in tretjo — v tretji kitici. Srbski zbor „Na moru“, ki ga je moški zbor zapel istotako sigurno in točno kot prejšnja dva, je prikupljiva skladba, dasi nekoliko drugačnega značaja in fature nego prvi dve slovenski. Precej značilen v melodiji in lahkotno valovit v ritmu učinkuje ta zbor še najbolj s svojim nad vse krepkim in odločnim končnim *ff*.

Za temi tremi zbori je sledila slavnostna overtura za veliki orkester, ki jo je Davorin Jenko zložil v Belgradu l. 1902. Ta overtura je v temah kakor tudi v izpeljavi zelo preprosta, in ne morem o njej trditi, da bi bila na naše poslušalce napravila posebno slovesen in močen vtis. Bolj interesantna in bolj naširoko zamišljena, sploh krepkejša n veličastnejša je gotovo overtura „Kosovo“, zložena v Belgradu l. 1872. in spominjajoča na žalostni boj, ki je bilo v njem uničeno srbsko carstvo po Turkih l. 1389. — Obe ti dve orkestralni točki je dokaj dobro izvedla „Slov. Filharmonija“ pod vodstvom novega kapelnika, g. Edv. Czajaneke.

Tri samospeve: „Dve utvi“, „Strunam“ in „Kam?“, zložene že l. 1860. na Dunaju, je z gorkim občutkom zapel tukajšnji operni pevec, g. Iličić. Njegov glas je tudi prav prijeten, in bi mu v svrhu večjih in sigurnejših uspehov privoščil le še nekoliko več višine in moči. Lepo ga je spremljal na klavirju učenec Gl. Matice, g. Ravnik.

Romano „Mlada Jelka“, zloženo l. 1874., je pela sopranistinja gospa pl. Foedrantspergova ter je s svojim voljnim, simpatično donečim in prav dobro izšolanim glasom pripomogla sicer enostavni skladbi do celotnega uspeha. G. pl. Foedrantspergova je nastopila tudi v krasnem, naravnost elegantno zloženem kvartetu iz spevoigre „Vračara“, ki so v njem razen nje peli še: gospica Maličeva (alt), g. Kovač (tenor) in g. Rumpelj (bas). Vsi štirje so svoje vloge odlično pogodili.